

Reflex

setmanari d'actualitats

Caldria que el dret al divorci quedés garantit plenament dins l'articulat de la Constitucio.

Redacció i Administració, Força, núm. 2 Preu de subscripció: 1'75 trimestre

15 cèntims

SUMARI

EL DIVORCI I ELS FILLS

per E. A. L.

INDISCRECIIONS

BOLVES

POLÍTICA

La solució Azaña

FINANCES

La crisi econòmica universal.

per E. M. M.

LES LLETRES

per Pilar March

La Sessió de l'Ajuntament

T. S. F.

A propòsit dels aparells radiatius.

per Push-Pull

ESPORTS

CINEMA

El truc del dring sonor.

per Dràcula

Teatre Albèniz

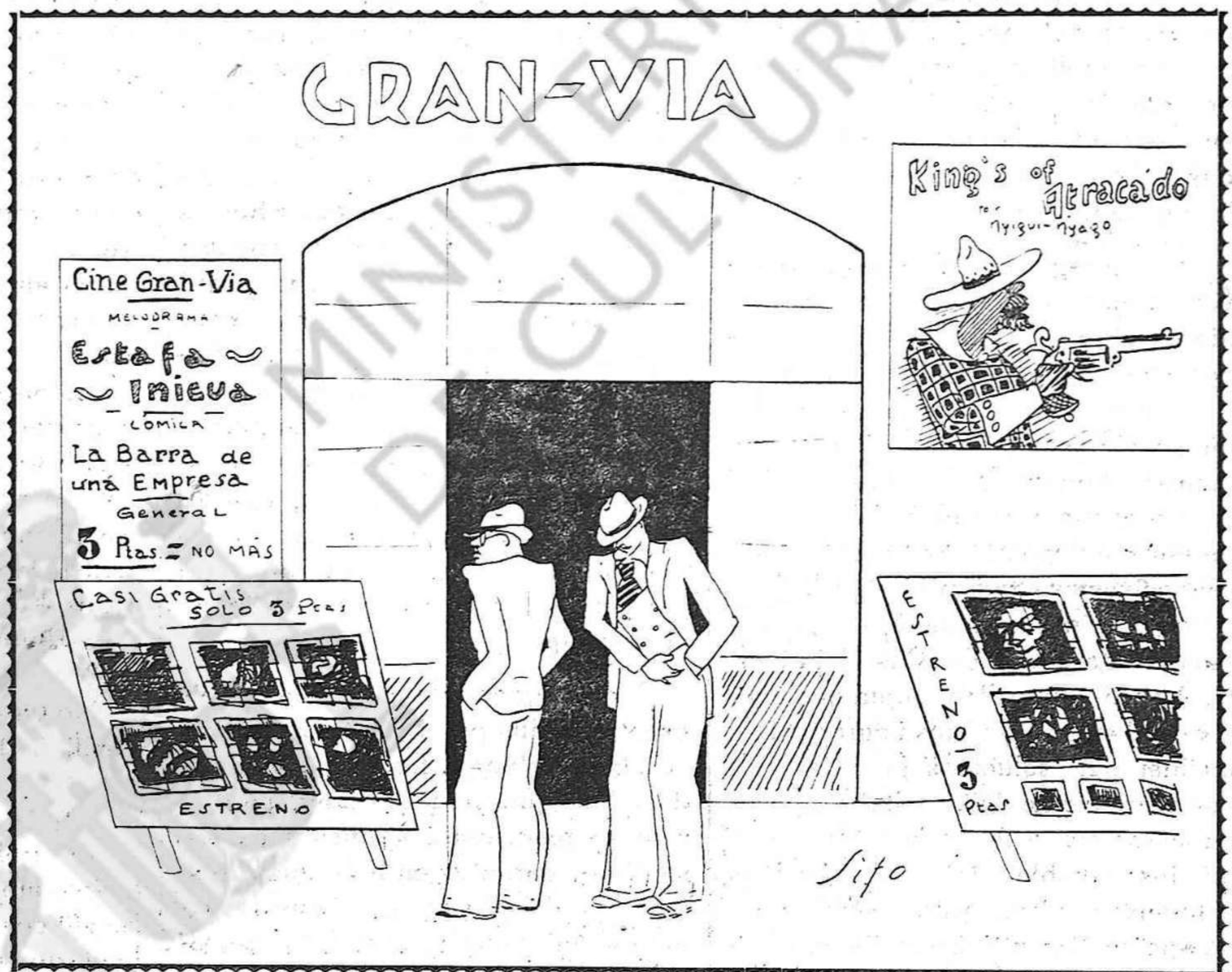
Saló Gran-Via

CIUTADANIA

L'automòbil i l'educació.

per Grai

LA CARESTIA DE LA VIDA...

—¡Bufo! ¡3 peles! Com ha anat això?

—Bé, home, què no ho veus? Com més car, més elegant y “distinguido”

Reclamem la llibertat d'estimar i el dret de tota persona major de divuit anys a disposar lliurement dels seus destins. Si un home i una dona s'estimen cap traba civil pot moralment posar-se'ls-hi per a què s'ajuntin, com tampoc cap dificultat deu existir per a què se separin, malgrat tots els lligams si aquesta és llur voluntat.

TEMES CIVILS

El divorci i els fills

Heu's ací dos temes a discutir encara per les Corts Constituents. No apassionaran tant a la Cambra ni al país (al que es vé anomenant «país» com el debat sobre el problema religiós, la «galeria» no vol viure intensament més que damunt truculències estridents. L'estructuració legal de la família i la dissolució de la societat matrimonial quan aquesta és precisa per conveniència dels conjugues o per incompatibilitat entre ells, no han sigut mai problemes d'intensitat tan teatral com ho ha sigut el de la qüestió religiosa malgrat tractar-se de qüestions quina importància és superior a la d'aquesta darrera perquè arriben mantes vegades a vorejar la tragèdia.

S'ha preguntat darrerament a diversos parlamentaris les seves opinions sobre aquest punt de la llei fonamental de la República espanyola i, naturalment, les respostes a les qüestions posades a aqueixos parlamentaris han coincidit sempre amb el reaccionarisme o amb el liberalisme de llur credo polític. Socialistes, radical-socialistes, radicals, fracció liberal de la minoria catalana, etc., s'han mostrat partidaris decidits del divorci. Vasco-navarresos, algun que altre «encefàlic», progresistes i agrariss'han inclinat per solucions gens radicals que tendeixen a deixar estar les coses en el mateix estat actual, al nostre juí insostenible. Diversos diputats d'aqueixos darrers grups parlamentaris apoïen llur intransigència en el referent a la dissolució del vincle matrimonial amb suposats drets dels fills. Es la excusa més estúpida que hem llegit. Drets dels fills? Quins drets dels fills? Ignoren potser que quan els convé a un home i a una dona, per llurs interessos o per llur egoïsme, prescindir dels drets dels fills, en prescindeixen tant si està establert com si no ho està, el divorci

absolut? Quan un home i una dona s'han separat per mutu acord, sense que cap llei hagi donat estat legal a la separació, llurs fills—o llur fill—ha quedat quasibé sempre obligat a viure moralment per sí mateix i coaccionat per lleis draconianes que encara regeixen la família. (El dret Foral català n'és una mostra) sense poguer disposar lliurement de la seva vida i dels seus destins. Amb aquestes separacions matrimonials «fetes a casa» sense la més lleugera intervenció d'autoritat judicial ultra no resolde concretament res si no és agreujar el problema, no han fet fins avui, altre tasca que la perillósíssima de fer transcorrer la vida dels fills dins ambients que els són francament hostils desentenent-se de les obligacions que com a pares tenen. Després, més tard aqueixos pares volen mantenir—sense cap dret moral per fer-ho i oblidant els crims, morals també, comesos per ells en llurs fills— una autoritat paternal que lluny de recolzar-se en un veritable amor filial (que, malgrat tot, moltes vegades existeix!!) ho fan mitjantçant les lleis quasibé romanes per les que es regeix la família en el nostre país.

No acceptem, doncs, l'excusa dels drets dels fills per a combatre la concessió del divorci. Els mateixos drets dels fills que tant defensen aquells senyors reaccionaris només poden sentir-se garantits en lleis que a l'establir la dissolució del vincle matrimonial mitjantçant el divorci, reglamentin les obligacions dels pares envers llurs fills, garanteixin els drets d'aqueixos darrers i estableixin l'alta inspecció de l'Estat a càrrec del que deurien passar els privilegis de la «pàtria potestat» quan els dos conjugues són, com en en la majoria de les vegades succeïx, igualment culpables de llur separació.

E. A. L.

HUMORISTIQUES

Indiscrecions

La supressió de la moneda.

No responem de l'autenticitat d'aquesta anècdota ja que ens la varen vendre de «segona mà»; no deixa però d'ésser graciosa.

Diuen que un sabater de la Rambla, pujant a mà dreta, va prendre part en acte de propaganda republicana a Salt.

L'home a dalt de l'escenari, s'explicava com podia, però, ai las! se li va embussar el canó de la xarrameca i va quedar mut uns moments. El públic començava ja a impacientar-se quan l'industrial sabater agafant arrugada sortí del mal pas dient:

—La terra deu repartir-se entre els qui no treballin i el que no treballi que no mengi. Que hi fa que no hi hagin diners si pot canviar-se una cosa per altra. Jo mateix vos donaria un parell de sabates a canvi de patates...

Al cap de pocs dies, un dissabte, es presentaren a l'establiment del sabater republicà un parell de pagesos que triaren unes magnífiques sabates i que després de tenir-les convenientment empaquetades preguntaren al nostre home:

—Quants quilos de patates vahlen?

No ens han dit quina cara va posar-hi el ciutadà sabater.

Piquiponiana causídica.

Es trobaven prenent cafè uns quants amics i el nostre «procurador causídico» va arribar en el precís moment que entre els reunits, es projectava una escapadeta cap a Sant Feliu per prendre-hi la fresca.

Naturalment, també hi va ésser invitat i tant li va entusiasmar la proposició, que, dirigint-se a un de la colla que encara no estava prou convençut li digué tot picant-li l'ullet:

—Apa home, decideix-te. Aquesta nit és qüestió de «ECHAR UNA CAMA AL AIRE»

Rebosteria PRATDESAVA - Plaça de la República, 9

— CICLES —

Vendrell

Venda de toda clase d'accessoris
i Reparacions

Pl. Marquès de Camps
Girona

Piquipon farmacèutic

No és pas sols el «procurador caudic» a dir-ne de creïpes.

Aquí a Girona precisament, en tenim uns quants capaços de fornir-ne per una temporada llarga pel nostre setmanari.

Un d'ells, és un senyor farmacèutic molt acreditat i cèlebre per uns polvos que va empescar-se i que segons diu produeixen veritables miracles en l'engreixament dels porcs i trujes.

El nostre home estava comentant amb uns amics, el deplorable estat de conservació de les carreteres espanyoles quan va dir:

—A França si que dóna bo de veure. Allà totes, absolutament totes les carreteres, són ESMALTDES.

Borregos de Cardedeu

Una mostra de la classe de gent que ens governava en els temps de la Dictadura n'és l'anècdota que anem a contar rigorosament històrica, ocorreguda l'any 1924 en ocasió de al inauguració de l'exposició del moble celebrada a Barcelona, en la que hi assistiren en «Llapissera» i el dictador amb la seva colla.

Arribat el moment dels discursos un senyor ministre va creure's en el cas de glosar les diferents activitats per les quals tant es distingeix la nostra terra, quan a l'arribar a la ramaderia va dir, textualment:

—Y que diremos señores de vuestra preponderante ganadería? Sólo basta recordar lo que vosotros llamais BORREGOS DE CARDEDEU que dan mucha más lana que los de Australia.

Quatre tonteries i un cadàver

Ara que parlem de discursos, no serà de més relatar lo succeït no fa a Barcelona en ocasió de l'enterrament d'un personatge, que en vida, s'havia distingit molt per les seves activitats polítiques.

Fou quan ja arribat el cadàver al cementiri tots els acompanyants el voltaren mentre es feien els preparatius per a posar-lo a la fossa, que un senyor, actualment diputat a Corts per Barcelona, encarregat de pronunciar uns mots digué:

—Jo senyors, tinc de demanar-los-hi que em perdonin. Em trobo molt afectat i no puc dir res.

El senyor Vallès i Ribot aquí present, els dirà tres o quatre tonteries sobre el cadàver.

Un femer al cel!

La veïna vila de Llagostera, gaudeix d'un rector tan divertit que ens té el cor robat amb la seva oratòria.

Fa pocs diumenges que l'home sermonejava com de costum als fidels tractant de l'omnipotència i poder de Déu dient:

«Déu és immensament gran i poderós. Ell i ningú més que Ell, és el Creador del nostre món i de tots els altres que ens volten com són les estrelles; d'aquestes soles, com cada dia que no està núvol podeu veure, al cel, n'hi ha un femer.

BOLVES

Fa un quant temps, que en el servei de la companyia d'Autobusos de Girona, s'ha observat un augment no precisament de vehicles, sinó de personal. No està en el nostre propòsit fer cap retret a la companyia per aquest augment, car el creiem ben necessari, degut a l'excés d'hores de treball que representava per els empleats mantenir un servei constant de 10 o 12 hores.

Són innumbrables les queixes que hem sentit del públic referint-se a aquelles criatures que hi desempenyen el càrrec de cobrador. Francament, ens sembla un desencert col·locar la quitxalla en un servei públic i lo pitjor del cas es que els viatgers han d'aguantar moltes vegades les impertinències d'aquesta mainada mal educada, que pren el cotxe per lloc un d'esbarjo.

No hem sigut mai partidaris de fer treballar els ciutadans amb uniformes que serveixin de reclam; però que la companyia d'Autobusos de Girona hauria de tenir cura de què els marrecs al·ludits anessin nets i no bruts. Es el menys que se'ls pot exigir.

S

«Llibertat, Plassa, Castañes, Mida». Així han escrit Llibertat, Plaça, Castanyes i Mida l'empresa anunciadora concessionària dels pals recentment instal·lats a llocs públics de la nostra ciutat.

El senyor Dalmau ho va fer observar en la sessió d'abans d'ahir a l'Ajuntament.

S

Remarquem que les corones monàrquiques no s'han tret, encara!, dels centres oficials d'ensenyament de la nostra Ciutat.

A l'Institut (Liceo) i al Grup Escolar, dos magnífiques mostres dels temps monàrquics embelleixen (envileixen) les portes centrals dels edificis. L'Ajuntament i el director de l'Institut tenen la paraula.

FARMACIA RIBAS

Acurada preparació de les receptes amb productes rigurosament d'origen.—Unics productes medicinals de propietats terapèutiques garantides

LABORATORI D'ANALISI — LABORATORI DE PREPARACIONS ESPECIFIQUES

PLAÇA DE LES CASTANYES

GIRONA

TELEFON NUM. 441

La solució Azaña

Prieto, el ministre d'Hisenda, aquest «amic» de Catalunya, ha explicat als repòrters que fan la informació de la Cambra, totes les incidències de la resolució de la darrera crisi ministerial!

La crisi, segons sembla, es va resoldre molts «a l'espanyola». Els socialistes, naturalment, no poden governar. Per ara, no en saben ni poden. Lerroux, amb el seu cop de vista polític, veié que a l'agafar —avui— la responsabilitat del govern significava per ell un gravíssim perill de perdre la ràpida popularitat que ha agafat entre els elements de dreta: els anomenats «d'ordre». El senyor Lerroux no ha estat, però, a l'alçària del senyor Azaña que ha posat l'interès suprem de la comunitat de nacionalitats hispàniques a les conveniències personals.

El senyor Azaña, excel·lent amic de Catalunya, home fred en la reflexió i càlid i enèrgic al dur a la pràctica les seves conviccions, és avui el primer ciutadà de la jove república.

L'home que, als sis mesos justos d'haver-se proclamat la República a Espanya es juga, patriòticament, la popularitat tan justament adquirida i la posa al servei del règim, mereix l'agraïment de tots els republicans.

Solament una objecció tenim de fer al Sr. Azaña. Es la nostra convicció de què fou el seu discurs d'abans la crisi el que precipità la dimissió dels senyors Alcalà Zamora i Maura. L'actual president del Consell, no va preveure l'abast del seu discurs sobre la qüestió religiosa. Avui, el senyor Azaña, sens dubte veurà clarament com la presidència al Ministeri dels homes dimissionaris era necessària per a la vida de la República... malgrat sigués, només, per utilitzar el seu prestigi entre les dretes espanyoles orientant-lo a moderar l'acció violent a què poden ésser arrastrades les masses catòliques del país, aquestes masses que s'anomenen catòliques i que ben sovint obliden la doctrina d'amor i de pau del cristianisme veritable.

ALEGRÍ

ULL VIU, NOIS, ULL VIU!

"CLAR I NET" s'ha deixat timar! Dins el número d'avui en la secció de "Refilets" els amics de "CLAR I NET" parlen d'una adquisició de 1500 testos per part de l'Ajuntament.

Voleu dir nois que no es tracta de 13.500 testos més que els que vosaltres dieu? Cal fer tot lo possible per informar d'una manera exacte al públic de Girona.

Lamentem vivament que "CLAR I NET", abans de fer-nos observar res, no s'hagi informat millor.

El senyor Sureda ens ha mostrat el "carnet" de soci de la secció ciclista, en la que no hi ha ingressat precisament abans d'ahir. En el número d'avui els mateixos companys han sofert una altra «gaffe»; diuen que l'Ajuntament ha donat 300 pessetes per la cursa ciclista, i en Sureda ens va dir que la subvenció era de 500 pessetes.

Recordin els cars amics de "CLAR I NET", que a Espanya diuen que «en todas partes cuecen habas».

Gran concurs de «REFLEX»

Obeint a suggerències que ens han estat fetes per diversos lectors de REFLEX i atenent-nos a l'èxit obtingut per la nostra secció d'indiscrecions, hem decidit obrir un concurs verament popular en el que poden pendre-hi part tots els ciutadans que ho desitgin.

Res hi ha que proporcioni una alegria més viva que el poguer divertir-se a les costelles dels altres.....

.....Per això no hem vacil·lat a oferir-vos a tots l'ocasió de cooperar amb els vostres «treballs» a mantenir ben viva la flama de la nostra secció d'indiscrecions. A més, creiem que al posar en evidència coses divertides i inèdites de certs personatges gironins, contribuïm a la tasca de sanejament polític que cal intensificar a la nostra Ciutat.

En la certesa de què seran molts els lectors que ens trametan llurs «indiscrecions» declarem, doncs, obert el concurs que es regirà baix les següents condicions:

1.ª La redacció de REFLEX obre un concurs destinat a premiar la millor indiscreció entre les que cada més ens siguin enviades.

2.ª Considerem com a «Indiscreció» tot aquell treball que es refereixi a un fet, dita, acudit, succeït etc., de qualsevol personatge gironí o de foraster.

3.ª Totes les indiscrecions deuen ésser-nos trameses closes en un envelop, dirigit precisament per correu, a la nostra redacció, Força 2 baixos impremta, amb la inscripció «Concurs indiscrecions».

4.ª Els treballs deuen venir convenientment signats i amb la indicació del domicili de l'autor

5.ª Aquesta redacció garanteix la reserva absoluta amb tot el que faci referència al noms dels lectors que ens enviïn «Indiscrecions» per publicar.

6.ª El premi mensual destinat al millor treball serà de cinc pessetes que es faran efectives en la nostra redacció a l'autor premiat, quin nom o pseudònim si així s'indica serà publicat en el nostre setmanari, en el mateix número en què es reproduirà la indiscreció premiada.

Gran magatzem de vins del Priorat
de

Domingo Cabarrocas

Especialitat en vins de taula
i de totes classes
Servei a domicili
Vendes al Major i Detall

Mercaders, 28-baixos

T. S. F.

A PROPOSIT DELS APARELLS RADIATIUS

L'istiu, l'enemic de les bones audicions radiofòniques, ja casi el tenim fora; en els països on la cultura dels radioients sobrepassa a la nostra, ja han començat l'època en què els paràsits estàtics, és a dir naturals, no els destorbarà les bones audicions.

Nosaltres, (referint-nos particularment a la nostra ciutat) aquest hivern, com tots els istius i hiverns que recordem, podrem gaudir d'aquell bé de Déu de xiulets produït com tots ja sabem, per els aparells radiatius que en gran nombre i infringint el reglament de T. S. F. han sigut instalats; no obstant, no volem reclamar l'esquema dels aparells que al sincronitzar-los, produeixen perturbacions als receptors veïns. El què censurem amb tota la duresa són aquests aparells posats en mans d'individus d'una perfecte incultura, que es dediquen a fer-los xiular a tot-hora, demostrant que el Reglament de T. S. F. autoritzat pel ministeri de comunicacions i que ha de fer complir la Direcció del Telègrafs local, no serveix per a res i és lletra morta.

Des de el moment en què la transigència de l'autoritat competent ha deixat instal·lar, o posar a la venda estacions ràdio-receptores de esquema radiatiu, no cerquem cap responsabilitat als propietaris de dits aparells que en fan el degut ús.

A qui nosaltres ens dirigim, no poguent que desapareixin les causes que motiven aquest escrit, és al personal d'investigació de Telègrafs, perquè amb els aparells de què disposa o deu haver de disposar per descobrir les antenes que emeten oscil·lacions, faci una prompte revisió secreta, i aixís es demostraria que les disposicions dictades, no ho han sigut en va.

Esperem doncs que per qui calgui seran defensats convenientment els drets legals del qui paga la seva quo-

ta, per gaudir d'un avenç tant meravellós com és la ràdio.

Si aixís no es fa, anunciem que estem disposats a fer investigacions pel nostre compte i denunciar implacablement a tots aquells individus que donant mostra d'una cultura salvatge, es dediquen a produir perturbacions amb el sol fi de molestar als altres, i quins noms i senyes farem públiques en lloc preferent d'aquest setmanari, sense contemplació de cap classe i sigui qui sigui.

PUS-PHULL

Copiem de la «Publicitat» del dimecres, el següent solt, al qual no hi volem afegir cap comentari.

L'acumulació de càrrecs i sous

«Madrid 13.— S'ha repartit per Madrid el discurs del senyor Moral a l'Ateneu fa uns quants dies. S'acordà que ningú no pogués cobrar més d'un sou de l'Estat, Municipi o província.

Entre els casos de diversos sous, hi ha Carrasco Formiguera, amb 910000 pessetes; Santaló, 57000; Aiguader, 151.000; Besteiro, 103.000, i Cordero que té catorze càrrecs!!!

Els Esports

CAMPIONAT DE CATALUNYA
GRUP B.—PREFERENT

ELS RESULTATS:

Terrassa—Ripollet	1—2
Iluro—Horta	4—1
Granollers—Sabadell	3—0
Manresa—Girona	0—1

CLASSIFICACIÓ:

Ripollet	4	3	1	0	12	4	7
Iluro	4	3	0	1	16	5	6
Horta	4	2	1	1	5	6	5
Granollers	4	1	2	1	7	6	5
Terrassa	4	1	2	1	3	3	4
Girona	4	2	1	2	7	8	4
Sabadell	4	0	1	3	3	10	1
Manresa	4	0	0	4	2	13	0

DEMA:

Terrassa—Girona

Diumenge dia 18 a les 3'40 hores de la tarda tindrà lloc, al camp d'esports de Vista Alegre l'interessant encontre entre els equips Terrassa i Girona F. C., de la segona categoria preferent.

D'aconseguir el Girona una victòria sobre el seu contrincant, que desitjem; serviria per ascendir un lloc de la classificació general, i a l'ensems quedaria en quint lloc i amb un sol punt de diferència amb el quart i tercer.

Estem segurs que si el Girona juga amb l'entusiasme que ho feu amb el Sabadell en el nostre camp, preveiem una victòria per els nostres equipiers.

H. BANCELLS

GIRONÍ!

Llegeix la premsa redactada en català

BAR «ELDORDO»
DE

CARLES MOLLEVÍ

Especialitat en COCKTAILS — Gran assortit en Fiambres i Sandwichs—Mariscos de totes classes—Licors—Vins

CAFÉ EXPRES

Rambla de la Llibertat, 2

GIRONA

La sessió de l'Ajuntament

El misteri dels quinze mil testos i mil doscentes pessetes.—Altra vegada el peix.—Els sense feina i les cases sense «sifón».—El Sr. Tomàs descobreix un nou general.

Es comença la sessió a les 19 h. 15 m. del vespre.

Presideix el batlle accidental senyor Palol.

Hi assisteixen els regidors senyors Dalmau, Valls, Tomàs, Pascual, Bonmatí, Ribas, Busquets (Ll), Vidal, Colomer, Escatllar, Cerezo, Casademont i Rahola.

El senyor Cerezo va entrar al saló de sessions al cap d'una hora justa d'haver començat.

Es llegeix l'acta anterior.

Es llegeixen, i s'aproven, diversos assumptes de tràmit.

EL SENYOR TOMAS demana la paraula. Manifesta la seva sorpresa per l'aprovació d'un compte de 1200 pessetes import de l'adquisició de quinze mil testos. Demana qui ha autoritzat aquesta comanda. Hagués calgut abans sapiguer si eren o no necessaris aquests testos, si no hagués estat preferible adquirir-los en diverses partides i a mesura que s'haguessin necessitat. Pregunta també qui va donar la conformitat al preu dels testos esmentats. Demana si qualsevol funcionari de l'Ajuntament pot fer una comanda (*El President fa signes negatius amb el cap*) sense que aquesta hagi estat aprovada per la comissió corresponent i, després, en sessió ordinària. Demana, també, no pagar cap compte als industrials si no els porten acompanyats del «vale» reglamentari. Sol·licita que, si en aquest encàrrec de testos hi ha hagut qualsevol extralimitació per part d'algun empleat municipal, se'l cridi a l'ordre per evitar la repetició de cassos com aquest.

EL PRESIDENT. El compte s'ha aprovat sense mancar-hi cap tràmit legal. Hi ha la conformitat del president de la Comissió de Foment; hi ha també la conformitat de l'arquitecte; la Presidència es mostrarà així mateix d'acord, ja que...

EL SR. TOMAS. No nego que s'hagin complert els tràmits reglamentaris; em mostro, solament, en desacord amb el procediment...

EL SR. BUSQUETS (Ll). El senyor Tomàs té un punt de raó en tot això; però només un punt, Creu que el funcionari, encar que de bona fe, s'ha traspasat, ja que l'ordre de l'arquitecte fou, només, segons sembla, una indicació sobre la conveniència de posar el planter en condicions. L'home va encarregar desseguida els testos i l'industrial proveïdor va portar-los immediatament. Crec, diu, podem demanar—això si—perquè va demanar-s'en 14000, essent que la suggerència de l'arquitecte fou solament de 10000. Perquè se'n varen demanar 5000 més?

S'estudiarà l'assumpte i es determinaran les responsabilitats que pot haver-hi hagut.

En quant a les anomalies del procediment seguit per pagar aquesta factura, diu (*es dirigeix al Sr. Tomàs*), que no han existit, ja que no és absolutament precís que la comissió discuteixi cada una de les factures que es presenten per a què el president hi posi la seva conformitat.

EL SR. TOMAS. Fa remarcar que la factura dels testos va entrar el dia 6 i que al cap de molts pocs dies la va veure pagada...

EL SR. BUSQUETS (Ll). Insisteix. Diu que el President de la Comissió no té obligació de sapiguer si els funcionaris que han fet els encàrrecs han obrat per compte propi o no.

EL SR. TOMAS. Rectifica. Manifesta que el president podia, això si, tractant-se d'una factura de 1200 pessetes, deixar-la vuit dies damunt la taula abans de donar la seva conformitat. Això sense perjudici de que es permeti preguntar: Què en farem de tants testos?

EL SR. COLOMER. Fa observar la transcendència d'aquesta qüestió. Creu, però, que en la tramitació d'aquest encàrrec no s'ha anat tot lo depressa que es vé a suposar. Ho demostra dient que cap industrial pot fer un sumistre d'aquesta quantitat de testos sense un termini que oscila entre un i tres mesos. Creu que cal esbrinar les responsabilitats fent-les efectives. En lo successiu valdria la pena de fer un concurs.

EL SENYOR BONMATI. Fa remarcar la importància que té l'especialitat del cas d'un empleat que adquireix, per compte de la Ciutat, res menys que quinze mil testos. Posa la qüestió del tràmits legals.

EL PRESIDENT. Aquesta presidència ha vist la factura de l'adquisició d'aqueixos testos amb la conformitat de l'arquitecte i del president de la comissió de Foment. Aquest compte; aprovat en sessió per el consistori, no crec pogués aquesta presidència posar-hi el seu vot...

El Sr. BONMATI.— Creu que el mal cal cercar-lo a l'origen. Si no hi

CENTRE D'ESPECIFICS

UNIC A LA COMARCA

PLAÇA DE LES CASTANYES
TELEFON NUM. 144

GIRONA

ha hagut acord de la Comissió, no veig el motiu per adquirir-los aquests testos. Si no s'han complert els tràmits legals, si hi han hagut extralimitacions per part dels funcionaris, cal exigir responsabilitats.

El Sr. VIDAL.— (*intervé, enèrgic com sempre*). Per mer «capritxo» cap empleat encarrega 15.000 testos! Això és indiscutible. El que aquí s'ha dit ben clarament ha estat que hi ha l'insinuació de l'arquitecte per aquesta compra...

El Sr. BUSQUETS.— (*Interrompent*) Tots sabem el que es va acordar. Hi havia planter del que calia tenir cura i que tenia que posar-se en testos en previsió de què en un altre lloc es malmetessin. D'aquí vingué l'insinuació de l'arquitecte. Indubtablement, però, que ningú crec—s'hagués atrevit a adquirir un nombre tan gran de testos sense indicació superior.

El Sr. TOMAS.— Una cosa estranya és que ara no ho hagi encarregat ningú. Haig de dir, però, que el fet de què l'arquitecte digui: «Hauré de fer tal cosa o tal altra», no significa es «fai tal cosa o tal altra». Entenc que valia la pena d'estalviar això a la comissió. Que els regidors ho sapiguen per una altra vegada. Caldrà tenir en compte, sempre, les condicions en què es facin els suministres; en aquest cas, particularment, hagués sigut convenient posar en els testos l'escut de l'Ajuntament o una senyal qualsevol que els identifiqués. Si el sumistre s'hagués fet en males condicions no podríem reclamar res a l'industrial ja que la factura és pagada i aprovada!

Una altra cosa; és inexplicable com un compte que entra el dia 6 i a l'endemà ja hi veig una indicació «Conforme que s'ha entregat».

El PRESIDENT.— (*assentint*) Conforme.

El Sr. VIDAL.— Insisteix. S'ha començat aquí (*mira vers la minoria regionalista*) al·ludint un empleat i no l'arquitecte. Jo crec que es té de cridar a la Comissió, a l'arquitecte i a

l'empleat i després determinar e imposar les sancions.

Com s'ha de fer...

El PRESIDENT.— (*recomanant calma*) ¡Poc a poc!

El Sr. RIBAS.— Creu preferible que el senyor Tomàs faci una denúncia concreta i que la passi a la comissió. Demana que es passi a l'ordre del dia.

El Sr. BONMATI.— Aixís no anirem en lloc! D'avui endavant es demanarà sempre si els comptes són aprovats. Nosaltres, no votem l'acta de la sessió anterior. Res hi podrà fer el nostre vot ja que som minoria; volem, però, que consti en acta la nostra discomformitat.

El Sr. TOMAS.— S'adhereix a el manifestat pel senyor Bonmatí.

El Sr. DALMAU.— Es mostra partidari de què s'exigeixin responsabilitats si hi han hagut extralimitacions; «l'industrial, però—diu— ha de cobrar»

El Sr. TOMAS.— Ja ha cobrat, home, ja ha cobrat!!

El Sr. DALMAU.— (*continua*) Hi ha d'haver un expedient per sapiguer qui ha faltat.

El Sr. BUSQUETS.— Jo he dit (*recalcant-ho*) que l'arquitecte havia «insinuat» uns 10.000 testos...

El Sr. TOMAS.— (*resinat*) Si, ja ho sabem... de 9 centímetres.

El Sr. BUSQUETS.— . . . aquests testos es necessitaven. La llevar val més que els testos i no es podia deixar que es fes malbé.

El PRESIDENT.— Posa en consideració del consistori una proposició orientada a obrir un expedient «En canvi, l'industrial té de cobrar».

El Sr. TOMAS.— D'acord. Pot fer-se així. Que consti malgrat tot, el nostre vot en contra de l'acta.

El senyor COLOMER.— Es mostra partidari d'un expedient en què es depuressin les responsabilitats per l'adquisició i les responsabilitats per el preu.

El senyor BONMATI.— Explica el seu vot en el sentit de què no s'ha votat l'aprovació de l'acta per a sal-

var la responsabilitat de la minoria catalanista.

El Sr. TOMAS.— Prego, a més, que el consistori acordi fer públic al preg de què cap industrial entregui per a l'Ajuntament cap article si el que fa l'encàrrec no acompanya el «vale» corresponent.

El PRESIDENT.— (*al Sr. Tomàs*) Aixís en els precís i preguntes.

El públic ha seguit el debat amb curiositat. Uns elements de la «Junta de sanejament Públic» que hi han asseguts entre el públic, asseguren que l'industrial dels testos ha escoltat el debat desde la porta.

Es llegeix a continuació una comunicació de la Generalitat de Catalunya sobre la presó. EL SENYOR BONMATI demana, sobre això, una aclaració que el President l'hi dona.

Es llegeix un dictàmen sobre els postes anunciadors recentment instal·lats a diversos indrets de la ciutat.

El Sr. BONMATI.— Creu que aqueixos pals són lamentables baix el punt de vista estètic, sobretot els del capdemunt del carrer Nou.

(*Molt bé, entre el públic*)

No s'han pres precaucions per a assegurar el bon efecte estètic i de visualitat. Malgrat tot, transigiria amb els de la Rambla encara que creu que el que s'ha posat davant el carrer d'Abeuradors serà un entorpiment per a la circulació dels ciutadans. Demana a l'Ajuntament es tingui cura d'això. Ja se sap que aquells anuncis de calcs que posaven a les voreres embrutien els carrers.

(*Entre el públic sentim: S'han de treure! Hi ha un insignificant incident entre un company nostre y un ciutadà que s'asseu al primer rengle de seients. Sentim: «Es el representant dels anuncis!» El ciutadà s'aixeca i fa «mutis». Aquells que, segons deien formen la «Junta de Sanejament Públic» diuen: Recollirem signatures per a que els treguin!! En aquest moment entra el Sr. Cerezo*)

Es llegeixen diversos assumptes de tràmit. Un d'ells referent a l'acè-

NOVETATS PER SENYORA

Magatzems L L E N S

Carrer Progrés

Telèfon, 300

GIRONA

quia Monar origina un debat en el que intervenen breument els senyors Bonmatí i Dalmau.

Es llegeix una proposició del Dr. Pascual en la qual exposa:

(La llegeix un secretari)

La necessitat de cercar possibles solucions per a evitar la crisi de treball a Girona per l'hivern pròxim. Creu que podrien fer-se indicacions a les Cambres de Comerç i de Propietat Urbana per a sol·licitar de llurs socis l'execució de petites obres en llurs finques per aliviar la crisi. En compensació l'Ajuntament podria condonar els arbitris per obres.

El Dr. PASCUAL.—Explica la proposició. No hi ha a Girona, cap obra d'importància per començar. Val més prevenir que guarir. Tot ciutadà vé obligat a contribuir a evitar aquestes crisis de treball. Creu que a moltes cases hi han petites coses que poden fer-se amb un cost reduït. Cal cridar als presidents de les Cambres de Comerç i de la Propietat Urbana per a què els socis d'aquestes corporacions procurin donar feina als sense treball. Si no s'obtingués resposta satisfactòria, l'Ajuntament podria veure aleshores el què caldria fer.

El PRESIDENT.—Farà als presidents de les Cambres esmentades els precs en qüestió. Prega, però, que es concreti.

El Sr. PASCUAL.—Es partidari, com ja ho diu en la proposició, d'estimular als propietaris a fer les obres anomenades, mitjançant la no percepció per part de l'Ajuntament dels arbitris corresponents.

El Sr. RIBES.—Diu que el seu amic Sr. Pascual està ben orientat. Diu que s'ha de cercar treball als sense feina i que aquest treball el donguin els propietaris. Si aquests hi posen inconvenients, caldrà aleshores que l'Ajuntament adopti—si cal—una actitud més violenta. Cal que trobem treball; sino bonament, exigint que n'hi hagi.

El Sr. BONMATI.—Diu que té de fer observar que lo proposat per el Sr. Pascual referent a la condonació d'arbitris és inacceptable ja que són

Sastreria COLL

La millor assortida
La més econòmica

Cort-Reial, núm. 3
GIRONA

ingressos establerts per les ordenances municipals. Creu que si es té de demanar que es facin obres s'emplein si és precís, procediments radicals.

El Sr. RAHOLA.—Creu que es podria obligar a fer obres recolzant-se en el Reglament d'Higiene. No pot obligar-se a cap propietari a fer determinades obres amb el sol objecte de cercar feina. L'Ajuntament no té facultats per això. Creu que per el reglament d'Higiene que ha esmentat podria obligar-se a fer quelcom.

El Sr. RIBES.—Però l'Ajuntament sí que té facultats per fer arreglar les façanes; als que les arregli podria posar-los-hi una càrrega grossa.

El Sr. TOMAS.—*(irònic)*. Aleshores caldria començar per arranjar les façanes dels edificis de l'Ajuntament. *(Rialles en el públic)*

EL SENYOR ESCATLLAR.—Fa observar que per anteriors ajuntaments es va acordar fer arreglar les parts posteriors de les cases que donen al riu Onyar. Podria insistir-se sobre això.

Podríem així mateix, donar un termini al contractista de les escoles de Pedret per a què comenci les obres.

Una altra ajut fora el de que se'ns cedís ràpidament els baluards i començar a urbanitzar els llocs on estan emplaçats. Ajuntant una cosa amb l'altre, la crisi de treball, aquest hivern, es passaria amb relativa comoditat.

El senyor VIDAL, es refereix a la proposició del senyor Rahola. Diu que cal que una comissió mèdica inspeccioni les condicions d'higiene de les habitacions però que això no poden

pas de fer-ho d'una manera immediata. Es deu fer districte per districte, barri per barri;... és feina llarga.

EL Sr. DALMAU.—Diu que aixís l'Ajuntament no pot, tampoc, fer-ho ja que té d'ésser l'Institut Provincial d'Higiene.

EL Sr. PASCUAL.—Agraeix a tots els regidors que han intervingut en aquest assumpte. L'inspector provincial de sanitat, el tindreu sempre al costat nostre per una qüestió tan humanitària. No s'ha de deixar de banda. Si els propietaris accepten agraidíssims; però si fan «vaga de capitals caiguts» tindrem de fer el necessari. *[(Molt bé en el públic)]*.

En aquest moment tornem a menjar peix.

S'aprova una moció del Sr. Dalmau al Reglament de la peixeteria.

EL Sr. TOMAS.—Proposa s'arregli la claveguera del carrer..... (no recorda el nom).

EL Sr. BUSQUETS.—*(Apuntant)*.....General Margarit!

EL Sr. TOMAS.—(que no se n'ha adonat de l'error, repeteix)

...això; del General Margarit!

(El públic riu i celebra el descobriment d'un nou general).

EL Sr. RIBAS.—Demana tímidament s'arregli el carrer de darrera casa seva.

EL Sr. TOMAS.—Pregunta com està lo d'aquells pals que les companyies d'Electricitat tenen a la Plaça Marquès de Camps.

UN SECRETARI.—Diu que les companyies ja han comunicat quelcom sobre l'afer.

Acte seguit s'aixeca la sessió. Són les 2'10.

PER NOVETATS CASA REXACH

Rebudes les novetats de tardor i hivern

Rambla Llibertat, núm. 26

GIRONA

CINEMA

CINEMA

El truc del dring sonor

Ara que la majoria de cinemes s'han convertit en sonors (?), creïem arribada l'hora, per posar-nos a to, i no restar muts ni un moment més.

Volem referir-nos a les rifades o millor dit, estafades sonores, de què és objecte el públic per part de certes empreses que, segons elles, no tenen altra afany que posar-se a l'altura de les millors sales dedicades a aquesta modalitat del cinema.

Hi ha poblet a la nostra comarca que amb tota la bona fe del món s'han empassat una pel·lícula sonora, la sonoritat de la qual, ha consistit tota, en la instal·lació d'un indecent fonògraf a darrera la pantalla.

Això si bé no deixa d'ésser una presa de pèl al bon públic, té certa explicació en poblacions de migrada densitat de població i quines empreses no compten amb mitjans suficients per la instal·lació d'un equip sonor.

Però allà on no té realment explicació, i si la té ens la guardem per respecte als nostres lectors, és a la nostra Ciutat, on una empresa que vol tenir la pretensió d'ésser la monopolitzadora del públic distingido ens anuncia no fa gaire la presentació d'un *nouveau système* «Junior» sonor, en motiu de la inauguració de la temporada oficial que ha consistit, en augmentar el preu de les localitats i donar el passaport als pocs músics que quedaven i que amenitzaven les pel·lícules mudes. Diem els pocs músics perquè no fa gaire ja en foren suprimits dos en el quintet que hi actuava que va quedar per tant, reduït a «trio».

L'únic supervivent de l'antic quintet ha estat el pianista el qual l'empresa l'ha encarregat de la missió d'escollir discs i al mateix de la seva «mise au point» durant la representació de les pel·lícules.

Reconeixem els enormes sacrificis que aquestes innovacions representen per una empresa i a l'objecte de cooperar per donar solució a les dificultats econòmiques amb què segurament topa per sacrificar-se tant per el públic, anem a proposar una solució que és producte de moltes hores d'estudi i que estem segurs ens serà agraïda.

Consisteix senzillament en fer un esforç més i suprimir el pianista que no toca el piano.

Aconseguit això, l'empresa podria entrenar a un parell d'acomodadors a tocar el «bandoneon» que farien les delícies del públic, situats, per exemple, un al pati de butaques i l'altre al paradís.

Amb aquesta novetat, es podria anunciar una nova temporada que podria titular-se *Segunda temporada oficial* i a l'ensem es podria aug-

Plaça de les Castanyes - GIRONA

EL PREU s'oblida aviat

LA QUALITAT comparada amb el preu, mai!

OPTI SEMPRE decidir-se per un trajecte de qualitat

La Sastreria QUINTANA

l'hi ofereix les seves novelats de temporada Secció d'abrics confecció LUXE 80 ptes.

mentar en un ralet més el preu de les entrades que en números rodons seria de dues pessetes per «barba».

Els aficionats al cinema sonor no tindrien res a dir, tota vegada que tots ells, ja saben que això dels set rals fou un mal entès entre el representant de l'empresa i la direcció de Barcelona que va fixar l'entrada en dues pessetes.

Brindem, doncs, aquesta solució *mil per cent sonora* a l'empresa del «preferido de las familias distinguidas» amb la seguretat absoluta de què el nostre públic deixarà a la guixeta les dues pessetes que se li demanin, de la mateixa manera que hi deixava en temps llunyants, ai las! la pesseta, els cinc i els sis rals.

DRÁCULA

Cinema GRAN-VIA

Un programa «mitad y mitad». Una pel·lícula (*Duelo a muerte*) de soldats i bandits que a estones es fa interessant. Com és naturalíssim a darrera hora «guanya el bo».

En quan al film de dibuixos, tenim de dir que els ninots d'Ub Iwerks són deliciosos.

El plat fort del dia és *El Comediante* film paramount interpretat per Ernest Vilches. Es, fins avui, el millor film parlat en espanyol que hem vist

La direcció immillorable. La fotografia tècnicament perfecte. Entre els intèrprets cal remarcar la tasca de la senyora Calvo que interpreta el seu paper amb una justesa perfecte. Excel·lent Barry Norton. En quant o Vilches, se'ns revela (ultra un artista cinematogràfic complet) l'actor que pot competir amb aventatge amb tots els artistes yanquis, anglesos i alemanys que giravolten entre mig del cinema americà i europeu.

El plat més fort, l'ultra fort del programa d'aquest «Salón» segueix essent el preu abusiu de les localitats. La darrera setmana una butaca de pati costava set rals; hi havia, però, un trio que acompanyava la pel·lícula silent. Abans d'ahir el preu era el mateix i el film mut va ésser acompanyat musicalment amb música mecànica.

Continuen els abusos en els preus del cinema Gran-Via. Ho fem remarcar al públic gironí com també ho farem referint-nos a un altra cinema si es confirma el què males llengües fan córrer respecte a un pròxim augment de preus.

TEATRE ALBÈNIZ

Un programa a base de luxe i ballables el que tingué lloc el dijous passat.

L'argument del film *Vértigo del Tango* és perfectament acceptable, encara que lo més fluix és el final.

Es tracta d'un jove que té un desengany amorós i per oblidar-lo s'embruteix amb la veguda. A la mitat del film ja assistim a la rehabilitació del viciós.

Lois Moran, Walter Byron i Phillips Holmes, interpreten el seu comès, de forma admirable i amb gran elegància. Mac Clarke, s'ajusta perfectament, interpretant el seu paper de víctima, a l'ensem ens deleita amb una exhibició de ball modern estil anglès dansant un tango i un vals Boston amb gran finesa.

L'aparició de dues escenes en diferents clubs aristocràtics londinenses, serveixen per posar de relleu una sèrie de trajos de «soiré» de gran luxe.

La pel·lícula és parlada en anglès i el final en francès.

La part sonora a base de música lleugera, dona ocasió d'escoltar una sèrie de foxs anglesos. La fotografia queda sempre ben resolta i tot plegat està compost amb estabilització, tant en els caràcters com en les situacions que ens semblen bé.

Completen el programa la comèdia *Por qué ser buena?* de Collen Moore. La seva interpretació acceptable, encara que sap fer coses molt millors.

L'argument molt (U. S. A.) d'ambient juvenívol i frívol, ajuda a passar l'estona. La part sonora consisteix tota en ballables moderns molt ben interpretats. Els sons hi són reduïts amb molta justesa.

Fineix el programa amb una cinta de dibuixos animats, molt passadora.

HISTORIQVES

Girona

La tradició atribueix la fundació de Girona a Gerió. L'existència de la nostra ciutat és antiquíssima, però no es coneixen certament els seus primers pobladors, que se suposa foren els celtes bracates, els quals la poblarien allà el segle X^e (abans de J. C.).

El nom de Gerió no rellueix fins que s'esdevenen les lluites aferrissades entre romans i cartaginesos, en les quals s'hi barregen els gironins comaliats d'uns i altres, alternativament.

Als començaments de l'Edat Mitjana i sota la dominació visigoda, sona el nom de Gerunda o Girona amb motiu de la rebel·lió de Paulo i l'expedició organitzada per Wamba per a dominar-la, que ho conseguí el setembre de l'any 673.

Al 717, amb l'invasió dels alarbs queda sotmesa al poder dels governadors sarraïns que la regeixen fins el 755, any en que governava Soleiman el qual, tement l'invasió «franca», s'afanyà a enviar una embaixada al rei Pepí amb qui pactà una aliança que li permeté conservar el govern, i allunyar-se del emir Abd-el-Rahman, a qui obeïa fins llavors.

Carlemany s'apoderà de Girona i posà el comandament en mans d'un altre governador alarb que, no havent complert els compromisos contrets, al any 785 veié assetjar la ciutat per Ludoric liu. La defensa de Mahomet i els seus fou heròica, però resultà estèril, inútil, quan els cristians assetjats s'aixecaren contra aquells fermes

defensors, col·laborant al triomf dels asaltants. Els cristians l'entregaren al rei francès, però fins el 797 no restà en poder definitiu dels francs aquitans.

Més tard vingueren els comtes essent el primer Rostaing o Rostari, general d'un dels tres cossos d'exèrcit que assetjaren la Ciutat Comtal.

El succeïren una sèrie de comtes poc coneguts. Ademaro, Ranfo, Ragonped, Adalaric...

A les darreries del segle IXe, el comtat de Girona junt amb altres de Catalunya passà a mans de Wifred el Pilós, comte de Barcelona.

Ramón Berenguer IV celebrà Corts a la capital l'any 1143. Al 1285, l'assetjà el rei francès Felip l'Atrevit qui comprà els mitjans de guerra més avançats de l'època que no serviren per a atemoritzar a aquells valents defensors, però la fam i la pesta obligaren a aquella gent a rendir-se el setembre del mateix any. La dominació franca no passà de 50 dies.

Jaume II hi celebrà seves noces amb D^a. Maria de Chipre l'any 1315 i va reunir-hi Corts, el 1321.

A l'any 1407 l'assetjà de nou el Duc d'Anjou.

Girona prengué part activíssima a la insurrecció contra Felip V, i, com tot Catalunya, feu molt castigada com a conseqüència de la desfeta de Villaviciosa que acabà amb el tractat d'Utrecht.

XEIX.

Peracals, 8-X-31.

Música

Amb motiu d'haver sigut contractada l'Orquestra Simfònica de Girona per inaugurar el curs de l'Associació de Música de Manresa i Sabadell ha reprès la seva tasca amb els assaigs preparatoris d'una nova sèrie de concerts, en els quals figuraran un nombre important de primeres audicions per l'Orquestra, com Simfonia Inacabada de Schubert; Cançons de mar terra (suite), de Juncà; Aquarel·les valencianes, de Chavarri; Preludi del 3er. acte de Parsifal, de Wagner; etc.

Augurem nous i brillants èxits a la nostra Simfònica.

La Directiva de la nostra Associació de Música treballa activament en la preparació de son desè curs de

concerts. Heus ací els noms dels artistes per la contracte dels quals es fan gestions:

Jelly d'Aranyi, violinista hongaresa; Chor de Mestres de Moràvia, agrupació txecoslovaca; el nostre cel·lista Cassadó; Ruggero Gerlin, clavicembalista; Orquestra de Càmera, de Sabadell que dirigeix el mestre Casià Casademont; Jacques Brodsky, violinista; Lluïsa Bosch, arpista; «Quartet de l'Haia»; Lluís Millet, violoncel·lista; els dos germans Corma, pianistes.

Confiem quedaran properament concretades les gestions en curs, desitjant es resolguin favorablement, ja que assegurarien una sèrie de concerts de gran vàlua i un desè curs de l'Associació de Música excel·lent

LES LLETRES

A trenc d'aua

Quan trenca l'aua, amb iris suas
de resplandors
els ocellets desperten, mirant tots
a l'altura,
extasiats per la teva esplendent
formosura
units en canten un himne,
des de sos nius,
d'amors:
L'ambient resta perfumat com fresques
roses...
Les flors dels camps, dels camps
i les pradel·les
brillen de cristallines perles
oloroses
que porten flaires d'essències...
primaveres:
Encisada un mati he recollit
la teva grandesa...
que transformada en flor, dintre mi
reposa,
com si en mon esperit hi hagués florit
una rosa
que aspiro com exquisit aroma
de tota bellesa:
Dolçament enamorada de l'aua
floreixent...
mon esperit com un colom, vola
a l'altura
que's el somni daurat que porta
més ventura
poguer enlairar-nos en l'infinit
del firmament:
Un himne a la teva bellesa
voldria jo cantar-te...
i Però reb amb tot amor de la meua
ploma alabada,
que transportada amb ales d'or
a l'estelada...
puja en el teu soli florida.
joiosa, a besar-te...!

PILAR MARCH.

BATERIA DE COCINA

LLOSA SANITARIA

Casa Escatllar

Artículos para regalos

RAMBLA, 30

L'automòbil i l'educació

De fa molt de temps es ve escrivint sobre els nombrosos accidents ocasionats pels automòbils, millor diriem, pels conductors d'automòbils, accidents que creixen cada dia amb intensitat i importància.

Espanta veritablement, llegir la crònica negra dels dies de festa i enterar-se del gros nombre de morts i de ferits motivats per accidents d'automòbils. Els que escriuen sobre aquest tema de tanta actualitat, i no són pas pocs els que s'en preocupen, blasman de l'imperícia del conductor o de la seva imprudència o de les dues coses a la vegada; i deixant apart la crítica que fan de les autoritats encarregades de l'expedició dels títols de xòfers o de l'habilitació del conductor, proposen mitjans irrealitzables a la pràctica i que solament servirian per dil·luir encara més, la legislació vigent sobre's això, sense que es logrés ni en el més mínim aminorar els tals accidents.

Vegi's si nó, l'articulat del Codi Penal de la Dictadura promulgat l'any 28 referent a el què ens ocupa, derogat amb tant bon encert pel Govern provisional de la República, que no va aconseguir altre objecte que excitar en el conductor l'instint de conservació, ja que el que tenia la desgràcia de cometre un atropell, no es preocupava d'altre cosa que de fugir per evadir responsabilitats excessives, deixant en el més terrible i inhumà abandó a la pobra víctima, afegint aixís al atropell comés, una maldat inexplicable a l'ensem que un veritable delictes.

Aquestes consideracions que suggereixen tractar baix molts diferents punts de vista aquesta paorosa realitat, ens fa afirmar rotunda i absolutament, que el conduir un automòbil és més que tot i abans que tot «UN PROBLEMA D'EDUCACIO CIUTADANA, UN PROBLEMA DE CIVISME COL·LECTIU». Resulta això, tinc l'absoluta certesa que els accidents d'aquesta mena s'acabarien com per art d'encantament, quedarien reduïts al mínim, en els casos veritablement desgraciats i inevitables que serian aleshores molt pocs.

El conductor d'un automòbil, té de sapiguer i poguer conduir, i per això hi ha el prèvi exàmen reglamentari; però després d'això, la seva principal condició ha d'ésser la d'un home ben educat, cívicament educat; si no reuneix aquesta circumstància tan elemental, serà constantment un home perillós que farà del automòbil un arma mortífera de necessitat.

L'educació, vol dir templança, vol dir ecuanimitat, vol dir prudència, vol dir correcció, vol dir prodigalitat en fer el bé, vol dir serenitat, vol dir ésser bondadós, vol dir en fi, falta

d'egoisme, i si el conductor reuneix aquestes condicions no hi ha cap temença de què produeixi accidents ni atropells de cap mena.

Conduir un automòbil no és pas de bon troç guiar un animal junyit a un carro i sapiguer fer petar unes xurriaques, ni dir una dotzena de males paraules; ni pegar a una pobra bèstia, ni fer gestos indecorosos a les persones, tot rient cínicament, no. Conduir un automòbil és sapiguer fer us de l'instrument de progrés més meravellós del nostre segle; és sapiguer-se posar veritablement a tò amb el progrés, i per això ademés de perícia, de tècnica i de pràctica, és necessari EDUCACIO CIVICA, és necessari ésser persona.

Fixeu-se si nó, amb el nombre de conductors que a la nit no es cuiden de apagar els llums dels seus automòbils al creuar-se amb altres vehicles, fent absolutament impossible al seu conductor de veure res i posant-lo per tant en imminent perill de prendre mal. I són legió els que en aquest acte tan reproable, hi afegeixen encara no apartar-se ni un milímetre del mitj de la carretera, com si ells sols en fossin els amos, no deixant prou espai per passar el vehicle que té la desgràcia de creuar-se amb ells.

Aquest acte, tan repugnant i criminos, vol dir que no se sap conduir?

Nó, de cap manera, vol dir senzillament que l'home que el comet no és digne d'ésser home, ni per tant de conduir un automòbil; tot el més és digne de tirar un carro.

Fixeu-se en aquells altres que per dintre les poblacions, passen amb els seus vehicles a velocitats excessives, i que en plena carretera se llencen a velocitats inversemblants que els priven de poguer apartar-se d'altres vehicles sense perill de fer-se mal i de fer-ne. Es això falta de sapiguer conduir? No, tampoc, és falta de civisme, és falta d'educació, diriem inclús de

bondat. I els que, en dies de pluja quan els carrers són plens d'aigua i de fang, corren excessivament sense mirar si embruten de fang, als peatons i posant de manera llastimosales parets, les portes i els aparadors de les cases?

Sembla que arreu del món i majorment al nostre país, l'automòbil ens hagues arribat cent anys abans de sapiguer-ne fer us, i per tant de mereixer-lo.

Es dolorosíssim de tenir d'escriure aixís, però és més dolorós encara quan cauen per sempre tantes víctimes sense que es vegi ni de lluny l'esmena per procurar no ocasionar-les.

Ja poden dictar-se Reglaments i més Reglaments per tal de regularitzar la circulació; ja poden exigir-se totes les condicions físiques i tècniques que es vulguin als conductors d'automòbils, i esmerçar-se els Enginyers Inspectors en complir inclús amb rigorisme excessiu tot el què atany a l'exàmen del conductor, que si a aquest li falta l'educació cívica necessària, no ha de lograr-se aminorar en res el nombre paorós de víctimes ocasionades per els accidents d'automòbils. Ni el Codi Penal més sever, ha de servir per res. Tot el més, com hem dit ja, farà que el causant d'un atropell procuri, per tots els mitjans, ferse escàpol a tota velocitat per evadir responsabilitats i posant-se immediatament en el greu perill de cometre altres atropells. L'home quan més té a mà el mitjans que li dóna el progrés en tots els aspectes de la ciència, més necessita per fer-ne bon us, de l'educació i de la moralitat, per tal de posar-se senzillament a tò amb el progrés.

Que diriem d'un futbolista o d'un boxador que valguts de la seva força arreglessin totes les seves qüestions a cops de puny o a puntades de peus? o bé d'aquell home que empa-

Gavineria

Perfumeria

Josep Serra

Esmolament i venda de navalles i màquines «Gillette» ◆ Gran assortit en les millors marques de perfums nacionals i estrangers

Carrer de la Plateria, 10 - GIRONA

rat per la seva superioritat física no esmerçés altre argument en les seves relacions socials que la força bruta, valgui la paraula?

Doncs bé, tot això que certament no sabriem calificar, no és res comparat amb els atropells i les víctimes dels conductors d'automòbils per la seva falta d'educació.

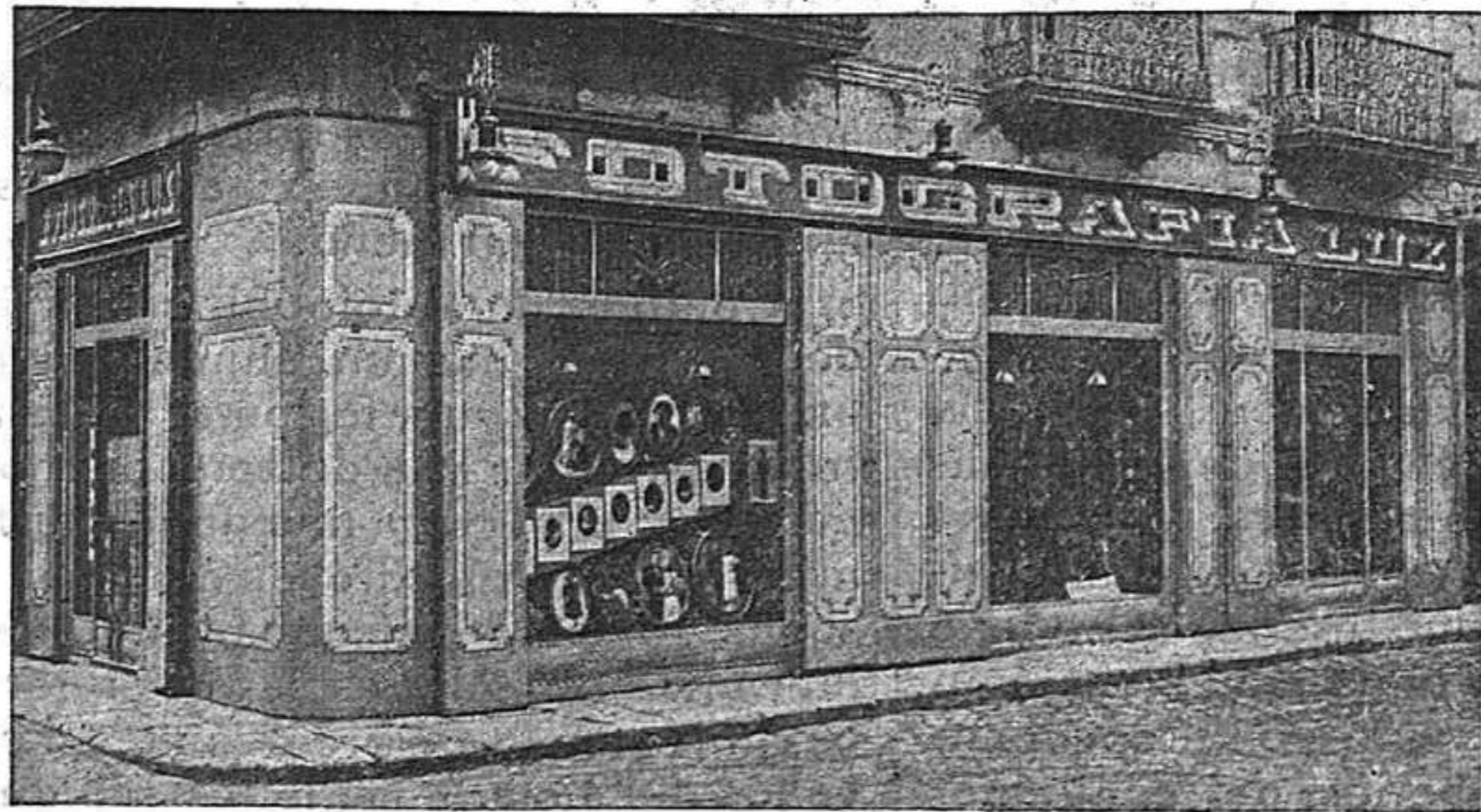
Recordo d'un amic meu boxador amateur, que per la seva condició de Capità de la Marina mercant, home educadíssim com cap altre, em deia què la seva força física no li havia servit per res més que per *rebre*, és a dir, per portar la pitjor part en les lluites que per les circumstàncies de la seva condició de Capità de barco s'havia vist obligat a sostenir; perquè —deia— quan m'he vist obligat a pegar a un home que jo se que no té la força física que jo tinc, no ho he fet perquè ho he considerat immoral, i la meua educació no m'ho ha permès; i les poques vegades que m'he vist obligat a pegarme amb un altre home acceptant forçosament combatre, m'ha tocat sempre la pitjor part, o quant menys, tant per tant.

Es vergonyós de veure la falta d'educació ciutadana de les persones; al Cafè, al passeig, al Teatre, al Tranvia, arreu en fi. veiem actes d'una incultura tal, que ens fa pensar que vivim en un país d'analfabets o de malvats, empró tots aquets actes, no tenen altra importància que la llàstima de sapiguer-nos aixís, i la greutat del mal, recau sempre sobre els autors de tals actes. Més quan l'acte incult es comet, posant en perill la vida del pròxim tal com succeeix quan un conductor d'automòbil no tenint en compte la més petita regla de bona criança ni d'educació, ni de civisme, ni de moralitat, aleshores aquest acte és un acte vandàlic, és un vertader crim, i dic això perquè els actes d'aquesta mena van acompanyats sempre de totes les característiques del delicte.

Es clar que no es pot dir que sigui absolutament un acte voluntari ni molt menys premeditat, però s'hi assembla força. Per això afirmo rotundament, que el conduir un automòbil és abans que tot un problema d'educació ciutadana.

Tots els entrebancs de les carreteres; els carreters descuidats; els ciclistes inconcients i més que inconcients, imprudents; i els peatons, no estan pas excents de tota culpa en la majoria dels accidents, i en són moltes vegades disortadament per ells, les víctimes; més tot i això, s'ha de reconèixer que ha d'ésser sempre el conductor de l'auto qui ha de posar tota la seva cura per suplir inclús les faltes dels demés, sobre tot amb els peatons, ja que mai, de cap manera, no es podrà pas donar el cas que un peató atropelli a un auto. Aquets, els peatons, i en som tots, inclús els mateixos conductors dels

AFICIONATS A LA FOTOGRAFIA

Fotografia «Lux» Plaça de l'Oli, 1
GIRONA

Si voleu obtenir el màxim rendiment dels vostres clixés. Si voleu que l'afició no us decaigui per decepcions en els treballs. Porteu a revelar les vostres plaques pel·lícules i el tiratge de proves i ampliacions a aquesta acreditada casa

Si voleu comprar un aparell de ràdio
compreu el millor.

El dir millor
és dir

TELEFUNKEN

Demaneu referències del nou model a
**ELECTRICITAT I
SUMINISTRES**

FABRICA DE GÈNERES DE PUNT

Casa especialitzada amb les pessés d'encàrrec a mida,
interiors per vestir, i sport amb cotó i llanes incongibles

PREUS INCOMPATIBLES

R. Guich Carol

Carrer Sta. Clara, núm. 19

GIRONA

automòbils quan van a peu, sembla que posin la seva vida a les mans dels automobilistes; doncs bé, l'automobilista sapiguent això, ha de saber i volguer fersen càrrec, i consegüentment ha de volguer també en absolut, respectar i guardar aquestes vides com la seva pròpia.

Xòfers, conductors d'automòbils, sigueu ben educats, sapiguen ésser

homes i volgueu complir sempre com a tals, que si ho feu així, la resolució del problema de la circulació serà un fet, i els atropells i les desgràcies, desapareixeran com per art d'encantament. i la humanitat tota podrà beneir l'automòbil com l'invent més meravellós dels nostres temps—GRAI

IMPRESA SALOMÓ MARQUÉS — GIRONA